

CATALUNYA SOCIAL

Any XI. — Núm. 541

Un any, 12 ptes. — Núm. solt, 25 cts.

5 desembre 1931

**PUBLICACIO
SETMANAL**

**REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
DURAN I BAS, 11-BARCELONA**

TELÉF. 17609

El foc purifica

Les persecucions contra l'Església no ens haurien de sorprendre. Constitueixen gairebé quelcom metòdic i constant en la seva història. El Mestre diví fou perseguit constantment; i les ovelles no poden ésser de millor condició que el Pastor.

Per què entristir-nos, doncs? Fa vint centúries que la Creu és el signe de contradicció entre els homes, perquè fa vint segles que aquests homes foren escollits i separats per a l'obra de la Redempció. I vint segles que el vaixell de Sant Pere navega a tots els vents i a totes les vicissituds de la història, i el vaixell subsisteix, més fort que mai, més destre que mai en fendir les aigües de l'occeà.

Per què hem de témer, doncs? A més nosaltres, espiritualistes, providencialistes en el bon sentit del mot, com podem esperar que es produeixi cap fet sense veure en ell el dit de Déu?

De la guerra ençà, l'Església ha guanyat en tot el món un terreny que mai no hauríem pogut sospitar. Tots els pobles s'han apressat a establir relació amb el Vaticà i tots han volgut representants seus. El nombre de diplomàtics eclesiàstics és avui tres vegades més gran que abans de 1914, i gairebé no hi ha Estat civilitzat que no hagi lligat els interessos religiosos del seu país amb la Santa Seu mitjançant un Concordat.

Inclús dins els Concordats s'hi noten característiques esperançadores. Abans els Concordats eren per a lligar gran part d'interessos materials. Avui deixen aquests interessos en categoria de secundaris i van directament a salvaguardar els interessos espirituals. Llegint els Concordats de la postguerra es nota tot seguit la protecció de tots els països als interessos religiosos dels seus súbdits i llur respecte més escrupolós. La llibertat d'ensenyança torna a ésser reconeguda arreu, passat el mal somni del monopoli de l'Estat, i els drets de l'Església són ensems objecte de reconeixement ple i de gran respecte sempre. Podríem citar Concordats amb països protestants, com el mateix de Prússia, on constitueix una veritable exquisidesa jurídica el règim pactat amb la Santa Seu.

Si bé ho reflexionem, aquí els catòlics potser

necessitàvem la prova a què ara se'ns subjecta per part dels elements lligats amb la Maçoneria. Ens havíem acostumat massa a un dolçe far niente i havíem deixat massa l'esforç propi a la cura de l'Estat i dels poders temporals. Ens creïem que tenint un Estat catòlic — només de nom — ja ho teníem tot. I els drets de Patronat, el paso regio i d'altres, anaven ofegant poc a poc la nostra espiritualitat. Mentrestant, els catòlics dormíem un bon xic, i el moviment intens dels catòlics d'altres bandes — en el món de la cultura com a França, en el món de l'ensenyança com a Bèlgica, en el món polític com a Alemanya, etcètera — aquí no era sentit ni tan sols valorat en tota la seva extensió.

Ara ens ha calgut despertar de cop i volta. I no hi ha cap dubte que havem despertat d'un mal somni i ens havem adonat que, gràcies a Déu, encara som a temps a refer les nostres forces, que aquí són intenses i extenses. Amb pocs mesos portem feta més feina que no abans en molts anys. I ens trobem tots treballant en l'exèrcit de la causa de Déu amb energies insospitades i amb singular comprensió del moment.

Res no hem de témer. Si abans la nostra obra d'ensenyança era forta, ara cal que ho sigui més. Si abans ens refiàvem d'una ensenyança només que aparentment catòlica — vegi's el cas de moltes Normals de mestres, en les quals hi nia tot sectarisme — ara hauréu d'instaurar aquesta ensenyança catòlica de veritat. Si abans deixàvem la nostra obra d'organització perquè ens fèiem càrrec que l'Estat l'atenia, ara ens hem d'organitzar seriosament per a la cultura, per a l'acció obrera, per a l'acció política, en tots els camps i amb totes les nostres forces.

Què hi sortim perdent amb tot això? Amb el que diem no pretenem, és clar, de justificar l'estat de coses actual. Però sí que volem destacar com aquest estat, sota el dit de Déu, no ens pot ésser de cap manera desfavorable, encara que de moment ens atueixi un xic i encara que ens costi un esforç molt gran. Som perseguits; però el foc purifica l'or i el destria de l'escorça. La nostra pietat esdevindrà més pura, la nostra fe més ferma, la nostra acció més efectiva.

Exemples de caritat

PER JORDI ARNAU

III

Comença el desglaç

La senyora Balbina va saber la mort de la seva germana pels recordatoris que va rebre pel correu; va deixar escapar algunes llàgrimes i es va vestir de dol rigorós. Davant d'altres persones, i especialment davant de mossèn Joan, prou que les hauria retingudes, ja que, al capdavant, no foren moltes ni massa amargants, però, trobant-se sola, no hi havia per què ésser tan avara. Després de tot, la imaginació li va pintar amb més fortes pinzellades els dies bons de la família que no pas els agrès que més tard sobrevingueren.

Mentiríem també si diguéssim que el seu cor i la seva consciència havien quedat ben tranquils. En un i altra hi havia la seva maror, ofegada, però, per la seva voluntat ferrissa. Altrament ajudava la seva inquietud el no haver rebut cap visita ni cap demanda de mossèn Joan, cosa que li feia pensar si tal vegada s'hauria ofès en la darrera entrevista, però ella mateixa es feia per resposta aquest monòleg:

— I per què s'hauria ofès? No li vaig regatejar res. Li vaig deixar oberta la porta per a qualsevol altra cosa que se li pogués oferir. Vam quedar que parlàriem del nen i penso que podia comprendre els meus generosos sentiments. No faltava si no! Que ell intentava restablir les relacions fraternals, és ben clar. Però, és que jo no sóc mestressa de mi mateixa?... El cert és que no ha tornat com si no m'hagués de menester per a res. I això em cou i només m'ho explicaria per una tossuderia seva de la qual altres en poden sortir perjudicats, poso per cas el filllet de la Marta el qual, per antipàtic que tingui el cognom, no té cap culpa de res.

Llavors fou quan un angelet del cel li va burxar l'orella amb aqueixes paraules:

— Un nen a casa teva no hi faria cap nòsa: no tens fills.

I ella va respondre sense paraules:

— No tinc fills. Un fill que es digués Lluís Macià com el meu marit, Déu l'hagi perdonat, em retornaria la joventut i l'humor; però un Peracamps...

I aquí va fer una expressiva ganyota de fàstic i va continuar monologant:

— No, no; jo no vull mancar a la caritat ni com un gra de mostassa. Que es digui Peracamps, tant me fa; jo vull que s'eduqui com cal i que res no li faci falta. A casa és clar que no. Altrament tinc els meus pobres que ja em donen prou feina. Déu me'ls ha donat per fills i m'ha delegat perquè els fes de província.

Aquest darrer pensament sobretot, la deixava qui-sap-lo de tranquil·la de consciència, però no li donava cap resposta a aquella interna pregunta que li furgava el magí: "I com és que el senyor Rector no ha tornat per casa havent-me de menester?"

Deurien haver passat quinze dies de la mort de la

Marta. Una tarda rebé la visita, com gairebé cada dia, de la senyora Mercè. Aquesta, però, no es tragué la capota ni el renard, ni va deixar el moneder damunt cap cadira, sinó que li va donar pressa a fer una diligència.

— Senyora Balbina, sap qui està molt malalta? Aquella pobreta dona del carrer de Flassaders. És urgent que se la vagi a veure. Convindria ajudar-la i parlar-li de sagraments. No li sembla que com més aviat millor? Precisament venia per si vostè volgués suplir-me en aquesta feina que m'havia pres per meua. Tinc la nena enllitada d'unes angines i espero el senyor metge aquesta tarda.

— Esperem deu minuts; ja sap que no em passo gaire temps davant el mirall. Jo l'acompanyaré a casa seva i després aniré a veure la malalta. Telefono a la porteria que em treguin el cotxe del magatzem.

A baix els esperava el cotxe. Amb un no res de temps anaren a casa de la senyora Mercè; la senyora Balbina hi pujà uns minuts per veure la nena i tot seguit cap al carrer de Flassaders. Va pujar els vuitanta graons fins al pis de la malalta, i va trucar. Li obrí la porta una dona de cara arrugada que se'n devia anar cap als setanta, lleugera encara, per la raó de què, si li pesaven els anys, no li pesava gaire la carn. Es tractava d'un piset de pobres. Un menjadoret, un tros de cuina, un quarto amb balcó al carrer i un quartet fosc. Tot net i fregat, però pobríssim de parament i de tot, amb moltes rascades a les parets que foren en altre temps pintades i bastants falles a les rajoles que havien ja deixat el vernís entre les urpes del sulfurant.

— Vostè deu ésser de les Conferències, no fa? Si li sembla ens quedarem ací al menjador. La malalta dorm en aquest moment.

— M'han dit que estava molt malalta i en situació de rebre els sagraments.

— No sé per què em sembla que no morirà d'aquesta. No cal, però, fiar-se massa del que sembla. Jo li he donat un entretoc i no està mal disposada. M'ha dit el senyor Rector que vindrà cap al tard, quan els nois arribessin de treballar.

— Vostè és alguna parenta?

— No, senyora; visc no gaire lluny d'ací, al carrer de Montcada. Conec la malalta perquè fa temps que viu en aquest barri, i els pobres tenim sovint ocasió d'ajudar-nos. Ara em toca a mi, un altre dia li tocarà a ella, i així ens anem rellevant. De dia tot s'arregla prou bé. Mengem aquí el nen i jo; el nen es passa tot el dia a estudi i jo faig la feina. Les nits són dolentes! Els nois, que tot just són aprenents, arriben cansats i no poden vetllar. El nen se'n va a dormir a casa nostra i jo mal si el deixo i vinc aquí perquè estic anguniosa per la criatura, i mal si em quedo a casa que llavors tinc angúnia per la malalta. Si hi hagués una monja per vetllar... jo crec que només fóra de necessitat dos o tres dies; després ja ens arreglaríem, quan estés millor.

— Els en faré venir una, avui mateix.

— Déu li pagarà la caritat.

— Se li enviaren un parell de llençols i vindrà la bugadera a endur-se'n la roba bruta.

— Ai que bé!

— I li deixaré alguna cosa per medicines.

— Bon Déu! Si jo crec que el mal més gros és l'angúnia que passa, pobra Agneta! Si veu que no li falta res es posarà bona en tres dies.

— I vostè té un nét?

— Ca! Però és com si ho fos, pobret. Veurà que al segon pis de la casa que m'estic hi havia una senyora més bona que un tros de pa. I allò que passa; un tifus se la va endur a l'altre món en pocs dies. El senyor Rector volia portar el nen a un col·legi de pobres que el tinguessin de franc. Ai el meu filllet! Si vostè veiés com és d'espavilat i bon minyó! I feia temps també que era molt amigueta meu, sap? I quan parlàvem d'ell amb el senyor Rector, el nen se m'arribava i m'agafava les faldilles i encara que no deia res jo ja sabia què volia dir: que no em volia deixar. I em passava la maneta per la carona. I quan el senyor Rector fou fora, em digué, el pobrissó:

— Oi, senyora Antònia, que no em podré estar amb vostè, perquè vostè és molt pobre i no em podrà mantenir? Oi que si vaig al col·legi vostè em vindrà a veure tots els diumenges? I els dijous també? Perquè jo l'estimo molt la senyora Antònia, i més m'estimaria estar sempre amb ella que em fes de mare i jo li faria de fill, i tots dos diríem el rosari per la mare perquè Déu la tingués al cel. I jo li vaig donar una abraçada i li vaig respondre: No, fill meu, tu no et mouràs del meu costat i ens partirem el pa que tenim. I, miri, me'l vaig quedar i ara és meu.

— No m'ha dit vostè que era pobre?

— No pas tant com una rata; perquè el meu marit, que al cel sigui, em va deixar nou duros al mes de viudetat.

— I vostè no deu poder treballar?

— Pobra de mi...; de vegades si tinc cura d'algun malalt de bona casa em guanyo alguna pessetona; però gairebé sempre s'escau que vaig a parar a cases de pobrissons com jo mateixa i llavors es fa per amor de Déu. Déu ajuda, per això.

— Tot el que vostè vulgui, senyora Antònia. Però és cosa clara que vostè no obra amb prudència. A vostè no li convé de tenir aquest nen a casa per la senzilla raó que no el pot mantenir.

— Demanant també es troba, senyora meva; i jo estic disposada a demanar de porta en porta, si cal. Comprenc que s'hi mirin molt a fer tals coses els qui s'han de partir el pa i les riqueses; però els pobres que ens partim la misèria i la gana, no hi posem tants d'escrúpols.

— Encara hi ha més, senyora Antònia. Tot em fa creure que vostè perjudica el nen, ja que, posat en un col·legi, aniria més ben alimentat i fóra més ben educat i ensenyat.

— Prou que hi va al col·legi, senyora. I cregui que s'aprofita perquè és llest de debò. I si en tornant d'estudi troba les carícies d'una persona que se l'estima, vol dir que això no educa també? Déu meu! No voldria pas perjudicar-lo. Cregui que ho faig a fi de bé, i que si el senyor Rector m'ho trobés malament, estic ben disposada a privar-me d'aquest consol.

— Ja veig per això que vostè deu pensar que pot venir un dia que se'n pugui refiar del nen i també l'egoisme la pot inclinar a quedar-se'l.

— No, senyora: no se m'ha acudit tal cosa. Quan el nen podria ajudar-me, qui sap on seré, pobre de mi, que ja tinc complerts els seixanta cinc anys.

Algú trucà al picaporta. La senyora Antònia s'apressà a obrir i un nen amb davantal negre i una cartera de pegamoid penjada al coll netrà al menjador tot besant la mà de la seva protectora. Aquesta sent que la malalta se sorolla i estossega i deixa el nen amb la senyora Balbina i el diàleg continua entre ells dos.

— Que vens d'estudi, maco?

— Sí, senyora?

— I què aprens?

— Ja sé llegir i escriure. Ara faig regles de tres i aprenc a dibuixar. I doctrina també.

— A quin estudi vas?

— Al carrer de Mirallers. Si em permet, senyora, encendré el llum, que ja és fosc.

I cercant una capsa de mistos de l'armari encén un llum de gas de forma de vano.

— Ensenya'm el quadern d'escriptura, maco... Molt bé, fas molt bona lletra, es veu que teniu bon mestre.

— Me'n va ensenyar la mare, al cel sigui, d'escriure, i de llegir també.

— Oi que l'enyores, pobret?

La resposta foren els ulls negats i aquestes paraules:

— La senyora Antònia m'estima molt, i jo també a ella.

La senyora Balbina el va besar efusivament. Fa tanta llàstima un orfenet! I un orfenet pobre!

— I què voldrà ésser quan seràs gran?

— Capellà, si puc i si a Déu plau. Ja ho he dit al senyor Rector aquest matí després que li he ajudat la missa de set.

— Si que ets matiner; i no tens son?

— Prou que en tinc; però la senyora Antònia em crida a dos quarts de set, em vesteixo i m'escapo a la parròquia a ajudar la missa al senyor Rector.

La senyora Balbina torna a abraçar el noi i li fa un petó més llarg que el primer, i aguantant-li les manetes amb les seves mans enguantades, li fa:

— I com es deia la teva mare?

— Marta Bertran... Si sabés com s'assemblava a vostè!

Una corrent elèctrica va travessar de dalt a baix tot el cos de la senyora Balbina, deixant-lo bo i enrampat. I amb veu més feble li pregunta encara:

— I tú?

— Lluís Peracamps i Bertran, per servir a Déu i a vostè.

La senyora Balbina es va tornar del color de la cera blanca. Les mans que encara aguantaven les del nen es van posar a tremolar d'una manera estranya. Amb elles va agafar el caparró de l'infant i el besà al cap en comptes de la cara per no deixar-la-hi mullada. I aquell àngel de qui ja hem parlat li tornà a burxar l'orella amb la mateixa proposició de fa poques hores: Un nen com aquest a casa teva no hi faria cap nosa.

Ben prompte es va dominar l'emoció, i dirigint-se a la senyora Antònia, que tornava de l'alcova de la malalta, li preguntà:

— Oi que m'ha dit que vivia al carrer de Montcada?

— Montcada, número 13, quart pis, segona; per servir-la.

— I què, està millor la malalta?

— La trobo més bé que al matí. Veurem el metge què hi dirà.

— Ja ho sap; qualsevol cosa que hagi de menester demani-ho al senyor Rector que jo passaré a veure'ls.

La senyora Balbina va estrènyer molt fort la mà

de la senyora Antònia, va besar sonorament la galta del nen i es va acomiadar.

— Senyora Antònia, oi que aquesta senyora s'assembla molt i molt a la mare, fins en la veu?

— Si vols que et digui la veritat, no m'hi he parat. Entre fosc i que no m'hi veig gaire...

És l'hora d'organitzar-nos

PER FRANCESC PUIG I LLENSA

Ara que tenim constituïda una entitat catòlica que pot i deu arribar a ésser l'entitat cabdal dels catòlics catalans, els qui de molt temps havíem propugnat per la unió de tots els esforços dels catòlics, hem de maldar fins que "Acció Popular", l'entitat novellament constituïda, aplegui en el seu si tots els qui sentin el seu ideal i, sobretot, totes les entitats locals que amb ella se sentin identificades.

Fem-nos càrrec que l'organització urgeix: urgeix perquè es multipliquen i es diversifiquen marejosament, inconcebiblement, els atacs contra les coses que ens són més cares; urgeix perquè ara més que mai seria infructífer l'isolament, mentre que la cooperació mútua pot fer el miracle d'un triomf; urgeix, encara, perquè si a l'hora que es posa al nostre abast una organització admirablement articulada la rebutgéssim, perdriem el dret a demanar, mai de la vida, la cooperació de ningú. Si l'hora és oportuníssima — i així mateix ha sabut reconèixer-ho tothom — no deixem que passi l'hora: allistem-nos a "Acció Popular" i fem-hi allistar els nostres companys i les entitats que puguin adherir-s'hi.

Ara que s'observa un redreçament dels catòlics de totes les comarques d'Espanya, i més concretament, de totes les comarques de Catalunya, recordin els catòlics dels més llunyans indrets, de les viles més distants, de tots els pobles, que al cor de Catalunya deu donar-se vida a aquesta Cambra de Compensació del nostre entusiasme catòlic, perquè abocant-hi tot el nostre entusiasme particular, potser molt valuós però mai suficient, en surti l'entusiasme col·lectiu, que farà vibrar amb sons de renaixement, amb tonalitats ben noves i ben diferents del to rebaixadíssim de l'entusiasme avui triomfant, la vida de tot Catalunya.

"Acció Popular", per mi, és una entitat ideal. Vol-dria tenir facultat i lleure per a glossar-la en cadascun dels seus aspectes, i per més que encara no m'hi atreixo, potser algun dia m'hi arrisqui. Per avui, basti el remarcar com tots els catalans catòlics poden — i potser hauríem de dir que deuen — allistar-s'hi. Cada estament hi té la seva organització particular: obrers, dependents, funcionaris, patrons, homes de carrera, estudiants... Tothom, doncs, hi pot col·laborar, i si algú observés en alguna de les seccions qualsevol deficiència, que no se n'aparti; l'organització té un esperit de tolerància prou ample perquè ens creguem interpretar la seva opinió en dir que totes les insinuacions i advertències seran sempre escoltades i agraïdes. No podem esperar, entre nosaltres, cosa

millor que aquell exemplar anul·lament de la pròpia personalitat individual en benefici de l'ideal comú, que predicava, en el discurs inaugural de la Sessió preparatòria de l'Assemblea de Montserrat, el fins llavors President d'"Acció Popular", senyor Francesc Massich. Si els dirigents d'"Acció Popular", valors personals notabilíssims indiscutiblement, diuen ben clarament que tenen el cor obert a tota indicació, a tota iniciativa, cap catòlic pot mostrar-se exigent. Ja és l'hora d'allunyar els prejudicis. Si tenim el convenciment de què tan sols actuant tots a la una la nostra actuació serà eficaç, no despreciam aquesta admirable oportunitat.

Hem d'insistir, sobretot, perquè sota la direcció d'"Acció Popular" s'hi posin totes les entitats arreu de la nostra terra escampades. Precisament una de les característiques que fa més simpàtica la novella organització, és aquella certa independència que es deixa a les delegacions comarcals, i encara, a les delegacions locals. Ningú no coneixerà millor les necessitats de cada poble i de cada comarca que els propis delegats. I si tots treballem per un ideal únic, és d'esperar que l'actuació podrà ésser d'alta eficàcia. Aquest ideal senyalarà la trajectòria a seguir, i sense separar-nos del seu guiatge, podrem aplicar a cada poble aquells procediments que per al triomf de la causa de Crist es requereixin.

EDITORIAL BALMES

OBRA INTERESSANT EL SENYOR RECTOR D'OZERON

(NOVEL·LA)

Original de
FRANCIS JAMMES

Traducció de
JOSEP F. RAÍFOLS

Preu: 4 ptes.

Vaga contra religió

PER R. RUCABADO

Feia temps que ens hi acostàvem, i ara ja hi som. Les vagues, promogudes sota tots els pretextos i per tots els motius que caben en l'elàstic concepte "dignitat proletària", accentuant-se en el sentit polític, inflades d'intenció revolucionària, cada vegada de caràcter més radical, han entrat a la fase de brutalitat màxima i d'injustícia més revoltant: la vaga descaradament anticatòlica. Ja ho vàrem veure a La Corunya el mes de juliol en fer solidaritzar tota la ciutat amb els incendiàries del convent dels frares Caputxins (1). Ara s'ha donat el cas escandalós de la vaga general els dies 7 i 8 del novembre últim a Palència decretada pels Sindicats afectes a la *Casa del Pueblo*, en oposició al míting revisionista que es celebrà en aquella capital el dia 8, i no sols com a protesta, sinó amb el disseny exprés de barrar el pas al moviment catòlic.

L'actitud revisionista de la Constitució és una lluita sagrada. És la protesta de la consciència catòlica ferida i el dret vulnerat; és el clam vindicador del poble catòlic per la injúria a la fe, el trepig a les tradicions, la violència contra les més sagrades facultats i atribucions de l'home i el ciutadà. La campanya de revisió contra un article 24 que proclama el laïcisme d'Estat, principi social de tota injustícia, que expulsa sense explicacions la Companyia de Jesús i la despulla dels seus béns, que sotmet totes les ordes religioses a una opressora intervenció d'Estat i que textualment prohibeix a totes l'ensenyança, monstrositat sectària que va contra d'elles i contra els drets dels pares de família d'educar per qui vulguin els seus fills; contra un article 46 que imposa l'ensenyança d'Estat a base de l'escola única, obligatòria i laica, compendi de totes les amenaces que poden fer tremolar per la infantesa i la família; i contra un article 41 que estableix el divorci, menysprea el matrimoni canònic, intenta disoldre'l, iguala els fills legítims i els naturals, en un mot, destrueix radicalment la família, és una campanya santa, a la qual tot catòlic té el deure moral d'adherir-se, almenys en esperit, i que, sense cometre greu apostasia pràctica no es pot entrebancar ni obstaculitzar. Representa aquesta acció la unió de tots els catòlics d'Espanya, homes i dones, rics i pobres, aristòcrates, classe mitjana i poble, centralistes i regionalistes, monàrquics, republicans, demòcrates, alfonsins, jaumins, biskaitarres, catalanistes, units per a la defensa de l'Església, de l'ordre social i de la llibertat cristiana.

Per a impedir i estroncar aquesta acció necessària i justa de la ciutadania catòlica exercida per escrupoloses vies legals, han emprat els socialistes no sols la manifestació tumultuosa i agressiva dels seus partidaris, contra dret i justícia, sinó que han organitzat i engegat contra els catòlics el procediment de la vaga, la vaga general. Per aquest procediment, d'autèntica marca diabòlica, s'han servit no sols dels seus partidaris, cosa explicable, sinó dels treballadors catòlics, obligats a sumar-se a una ofensiva contrària a la religió que professen i a la consciència que els regeix.

La Federació Local de Societats Obreres de Palèn-

cia reunida a la Casa del Poble el dia 5, acordà per unanimitat dels delegats, comunicar al governador que si s'efectuava l'anunciat míting revisionista declararien la vaga general a la ciutat durant 48 hores, a saber, el dissabte 7 i el diumenge 8, dia en què havia de celebrar-se l'acte. La protesta era perquè el míting era "una provocació als sentiments democràtics" i perquè "anava contra la salut de la república". Oficiosament circulà el rumor que s'unirien al moviment, és a dir, a l'atur, els ferroviaris. El dia 7, vigília de l'esdeveniment començà la vaga, abandonant el treball cambrers, dependents de fondes, hotels i cafès. Ja el dia anterior el pànic fou tal que s'esgotà el pa en les fleques. Començant a plegar els diferents oficis — i a remarcar que s'inicià la vaga per aquells que més indispensables són als viatgers que arriben, a fi d'entorpir la vinguda dels expedicionaris que a Palència eren esperats, — de seguida es complicà i s'estengué el conflicte. Els obrers de la conca minera de Berrueles acordaren també (s'entén: varen ésser obligats a acordar) anar a la vaga general. Els vaguistes adoptaren de seguida actituds de violència. Recorregueren els carrers amb gest d'amenaça, feren tancar les portes dels establiments, i apedregaren les botigues que es resistien. Apedregaren els tallers de Miravalles el personal dels quals seguia treballant, i una nova de darrera hora així deia: "Per solidaritat s'han declarat en vaga 290 obrers de la Sucrera de l'Ebre a Venta de Baños."

Malgrat aquestes actituds i aquests obstacles, malgrat la coacció enorme que tot això significava per a la celebració del míting, malgrat les amenaces i els visibles propòsits de violència, els elements organitzadors, agraris i catòlics, amb un coratge digne de tota admiració, portaren a cap l'acte revisionista. El diputat senyor Gil Robles, capdavanter dels parlamentaris catòlics, anuncià al govern que parlaria encara que només l'haguessin d'escoltar cent persones.

El míting tingué lloc amb una assistència imponent, que superà les previsions; vint-i-dues mil persones s'hi aplegaren, suportant la hostilitat desfermada dels vaguistes, que els hostilitzaren a cops de pedra, i els tirotejaren, agredint també a la força pública, produint-se nombrosos ferits. Un conat de vaga ferroviària es declarà, intentant alguns obrers desfer el tren dels excursionistes, però no aconseguiren l'objecte. Terminà l'assemblea amb tant d'entusiasme que s'augurava un èxit fulgurant i una decisiva eficàcia a la sèrie de mítings que es preparaven en altres ciutats de diverses regions, entre aquelles, Vich. Però al vespre, en retornar a Burgos el tren expedicionari, fou tan greu l'agressió contra els catòlics per part dels socialistes que els esperaven, derivant-se de seguida cap a apedregar i escometre els convents dels Jesuïtes i dels Maristes, que la força pública hagué d'intervenir i fou també agredida, i ocasionà el tiroteig entre socialistes i guàrdia civil més de trenta ferits, i una senyora morta d'una bala... amb la consegüent vaga general de protesta.

Circulà aleshores la nova que es preparava també

la vaga general a Bilbao si allí es celebrava l'acte revisionista anunciat, i d'això, com a font de disturbis, el Govern, que no sabé dominar els promotors d'aquestes vagues absolutament il·legals i que no sabé garantir els drets ni l'ordre, suspengué la campanya revisionista i prohibí en bloc tots els mítings. La vaga anticatòlica de Palència triomfà, en definitiva.

Aquella vaga, que féu aparèixer pronunciant-se contra la revisió i en favor d'una Constitució iniqua i sectària tots els obrers d'una ciutat i zones industrials veïnes, i no sols pronunciar-se i manifestar-se en sentit contrari a la revisió, sinó tendint a impedir-la i a barrar el pas a l'opinió catòlica, interceptant la justa i legítima defensa dels interessos catòlics, és una monstruositat, i contra ella no hem vist que ningú, ni els mateixos periòdics catòlics (almenys els que hem llegit) protestés *en la forma que calia*. Aquella vaga obligà a situar-se i actuar contra els catòlics tots els obrers d'una ciutat, *inclús els obrers catòlics*. ¿És concebible que en una ciutat amb indústries com Palència, tots els treballadors siguin anticatòlics, tots els obrers partidaris siguin dels articles aprovats contra les comunitats, i destructors de l'ensenyança religiosa, de la potestat familiar i el matrimoni? No hi ha obrers catòlics en aquella regió? I si n'hi ha, com és de suposar, ¿no és un despotisme horrible obligar-los a fer vaga, a deixar el treball, quan aquest deixar el treball s'interpreta com una manifestació antagònica, expressament contrària a la religió i al catolicisme, amb l'escarni de perdre, oi més, els jornals no treballats?

"L'atur ha impedit — diu un telegrama del dia 7 — que en la major part de tallers es cobrés avui la setmanada, i com que el comerç ha tancat les seves portes, són nombroses les famílies obreres que han vist acabar la setmana sense comestibles i sense diners per a comprar-los." Moltes d'aquestes famílies d'operaris són cristianes i el perjudici de la doble privació de jornal i de queviures, és només un detall del perjudici enorme moral d'haver estat obligades a signar, amb l'abstenció forçosa del treball, una manifestació suïcida, a secundar una vaga que confirma i fortifica la intenció d'una Constitució expressament antifamiliar i anticristiana. Quina aberració i quin escarni!

Els periòdics catòlics que hem mirat, protestaven de la vaga de Palència, però com si es tractés només que d'una manifestació socialista, com si fos un d'aquests tumults que agombolen els partidaris suggestionats i els indueixen a l'escomesa, a l'atropell o a l'assalt. Però una vaga general no és una simple manifestació que aplega només addictes, és una mobilització de *tots els oficis*, de *tots els treballadors*, comprenent partidaris i contraris, i el fer parar en contra del catolicisme els obrers catòlics, disposant de la voluntat d'ells, subjectant al disseny socialista els jornals, el pa i la consciència dels obrers catòlics, és una coacció intolerable, representa una abominable violència.

La vaga general de Palència ha estat, segons epítets dels diaris de drèta, *extemporània, impopular, subversiva, negativa, inoportuna*, i especialment *il·legal*, en quant a vaga política. Però tots aquests qualificatius no diuen la malícia profunda, la indignadora injustícia, la dolenteria que podem dir-ne filosòfica d'aquella vaga i de les que es començaren i prepararen amb el mateix sentit, qué són no un moviment d'opinió, sinó una mobilització de classe contra la re-

ligió, moviment d'una intenció enormement més perniciosa.

S'ha publicat la declaració d'un cambrer, com a mostra de bon sentit, que estava disgustat per la vaga en quant posava obstacles a l'arribada a Palència de moltíssims forasters, causant així als del seu ofici positiu perjudici *material*. No s'ha dit que cap obrer ni grup d'obriers manifestés la seva indignació pel perjudici espiritual de la seva opinió religiosa contrariada. ¿És que entre els cambrers, els dependents d'hotel, els metallúrgics, els miners de la zona, no hi havia catòlics, no hi havia partidaris de la revisió constitucional?

Una ressenya telegràfica posa en boca del ministre de la Governació aquestes paraules, senzillíssimes, relatant els fets: "Es tracta que els elements obrers que es trobaven a l'estació donaren alguns crits contra els catòlics." Res més simple que aquesta frase, que de tan senzilla pot semblar naturalíssima: "*els obrers van contra els catòlics*". Talment com si fos cosa sabuda, "*ça va sans dire*", que els obrers no són catòlics, i que els dos termes *obrer* i *catòlic*, són naturalment oposats i contradictoris, com els termes *catòlic* i *socialista*. Aquell és el sentit, diabòlic, infernal sentit, de la vaga de Palència; que la classe obrera és antitètica a la religió, i que el catolicisme és cosa aliena a la classe obrera, que pertany exclusivament als interessos de la classe burgesa.

Aquesta tesi, que és la tesi central del socialisme, la podran els sectaris mantenir amb apariència de veritat mentre els obrers catòlics no donin en una o altra forma fe de vida, fe d'existència i llibertat d'opinió, mentre els obrers que són catòlics no demostrin de la manera que la seva ànima els dicti: que més que la professió s'estimen la religió, que més que la consciència de classe, pesa i gravita en ells la consciència humana i cristiana, que abans que obrers són cristians, i que primer és Déu que el sindicat.

Els obrers que són catòlics, o millor dit, els catòlics que són obrers, és hora que comencin d'entendre contra qui i contra què es dirigeixen les vagues i es dirigirà amb més claredat cada dia. I, per tant, és hora que pensin que si el sindicat obliga, molt més que el sindicat obliga Déu.

(1) *El convent de La Corunya. CATALUNYA SOCIAL. Número 525, 25 agost 1931.*

Ja té monument!

I el té al punt més formós de Barcelona, a la cruïlla del Passeig de Gràcia i la Gran Via Diagonal, al bell mig del famós cinc d'oros.

Però no el té com el somniaren els seus encantats amics i admiradors. És petit i bonic, però raquític.

El monumentàs somniat vindrà més tard, a la setmana dels tres dijous, tal volta.

Veritat és que la fama del monumentalitzat personatge, que Menéndez i Pelayo començà a enxiquir justament, s'ha anat també reduint, fins al punt que en triomfar, en moviment apoteòsic, la República espanyola, ningú no s'ha recordat de Pi i Margall. Sic transit...

Del món obrer

Pobres obrers!

L'altre dia contava un diari com són socorreguts els obrers sense feina que es veuen forçats a acudir en busca d'aliment als *restaurants* organitzats per les autoritats municipals a l'ex-hospital de Santa Creu. Trenca el cor de llegir-ho!

Pobres obrers!

Molts d'ells llencen el *menú* que reben: un sol plat, escàs i mal condimentat, quan no fred, a més. I això després de viatges no curts, esperes incòmodes i espectacles depriments, i que constitueixen els aperitius de dits *restaurants*.

Pobres obrers!

Els seus redemptors, però, ja estan ben atesos, ben servits, abundantment proveïts.

Però, amb un mal plat de sopa no n'hi ha prou per a viure, especialment de cara a l'hivern.

Els obrers són fills de Déu com nosaltres, homes com nosaltres, germans nostres, i, per tant, necessiten més aliments, robes adequades, abric, refugis, netedat... Pobres obrers!

I caritat, per damunt de tot!

Vegi's com, fa anys, molts anys, són tractats els obrers i les famílies pobres a Madrid, en els esplèndids Asils de Santa Cristina, i en tants d'altres de semblants. Però aquests tractes cristians no tenen res a veure amb els d'ara. Ara els obrers ja en tenen prou amb les llibertats de què gaudeixen: amb la llibertat de fer d'esclaus dels seus líders, amb la llibertat de portar armes i fer de carn de canó dels seus redemptors, amb la llibertat de morir-se de fam i de fred.

I mentrestant, els seus adúladors... Però val més no parlar-ne. Ja en parlaran les pedres.

Fets diversos

A Salamanca l'atur obrer és cada dia més extens i provoca general malestar.

— Continua la rebaixa de jornals a Alemanya. Ara els patrons d'Augsburg demanen la del 16 per 100 als obrers tèxtils.

— El Congrés de sacerdots germànics, reunit a Colònia, presidit pel Bisbe de Paderbou, crida l'atenció dels patrons de la Conca del Ruhr contra una nova rebaixa de sous miners.

— Els obrers de Saragossa ajuden els estudiants que defensen el catedràtic Royo Vilanova, atropellat per un Ministre.

— Cas curiós i interessant. A Mambribe (León) acaba de resoldre's una vaga cedint els patrons una mina de carbó a 300 obrers, els quals l'explotaran, venent-se el carbó que en treguin i donant un tant per tona als patrons.

Si els obrers tenen seny i dots de govern, la solució serà digna d'estudi.

— La *Gaceta* publica la llei sobre Contracte de Treball, massa llarga i burocràtica.

— Els obrers ferroviaris s'impacienten perquè el Govern pren amb tanta de calma les seves peticions,

i s'obliden que "las cosas de Palacio, van despacio".

— La Federació Nacional d'obriers de les indústries de l'aigua, gas i electricitat, ha dirigit una circular a les seccions que la integren, en la qual diu que, en vista de la constant actitud d'atac que les empreses patronals d'aquestes indústries contra les seves seccions i potser contra el règim, procedint a acomiadaments en massa de treballadors a Madrid, Barcelona, Cartagena, Múrcia, Cuenca, Colmenar, Salts de l'Alberche, etc., així com l'incompliment d'uns contractes de treball aprovats pel Comitè Nacional d'aquesta Federació, davant aquests fets ha pres per unanimitat l'acord de dirigir-se a totes les seccions federades per a fer-los avinent que estiguin preparades i facin els treballs previs necessaris per si fos indispensable la declaració de la vaga general a tota la nació, dels subministraments d'aigua, gas i electricitat, en acabar les gestions començades al ministeri de Treball.

I el Govern, tan tranquil. I la Llei de Defensa de la República tan campant.

Però, és possible això en una nació com cal?

— La reducció general de salaris promou una forta efervescència en els obrers arreu d'Alemanya.

— A conseqüència del fatal Tractat amb França, resta ferida de mort la indústria automobilística d'Espanya i gran nombre d'obriers al carrer.

— El govern d'Itàlia dicta mesures molt severes per tal que no resti cap obrer sense feina. Allà es governa pels obrers. Aquí tot és comèdia.

Bandejament del Sant Nom de Déu

La moda impia, a més d'infame, de substituir amb un "Visqueu molts anys", la cristiana fórmula, tan nostra: "Déu vos guard molts anys", al peu d'oficis, o cartes oficials i comunicacions protocolàries, es va estenent que és un escàndol. Més encara que la moda, és la covardia, la que la promou.

Cal protestar-ne si ve a tomb, però cal molt més seguir l'antic costum cristià sempre que estigui a la nostra mà de fer-ho.

A l'hora en què una dona que és un monstre de la naturalesa, ha pogut dir públicament, sense que ningú li tapés la boca per blasfema: que no perdonaria mai a la seva mare el fet d'haver-li ensenyat el Pare-nostre (lloat sia Déu!), bé és natural, i fins obligatori, que els qui ens tenim per cristians propaguem en tota ocasió propícia el Sant Nom de Déu, més encara quan se'l vol bandejar de costums socials com aquest que acabem de defensar.

El dia que ens donem vergonya i sentim temença de pronunciar públicament el Sant Nom de Déu... pleguem!

Cartes a un amic

PER J. CIVERA I SORMANI

III

Si et poses, com dius, al davant de la fàbrica del teu pare, cal que coneguis bé la vida i les necessitats dels obrers. No saps encara, i segurament mai no ho sabràs, l'esforç que han de fer els pobres per a pastar-se el nostre pa de cada dia.

Quan et trobis a la fàbrica, voltat dels teus obrers, no els consideris simplement com una màquina de producció. Cal que vegis en cada un d'ells un aliat i un germà. No oblidis que cada obrer representa una família, i si li negues el salari que li pertoca, no solament origines un mal a ell personalment, sinó també a la seva dona i als seus fills.

Mai no abuisis de la teva autoritat. Hi ha gent que creu que pel sol fet de donar una soldada a un obrer o a un dependent, ja té el dret de tractar-los com esclaus. Ciceró, deia, que el jornal és el signe de l'esclavitud; però un cristià no pot tenir aquest concepte de l'home que treballa.

No diguis mai: Vull que feu el que a mi em plau perquè sóc l'amo. Sempre has de manar coses justes; i quan manis no humiliïs el qui té obligació d'obeir. No has de creure't superior als altres perquè posseeixes riqueses. La teva superioritat ha de consistir a no fer mal ús de l'autoritat que et dona el càrrec que exerceixes. Procura que els teus obrers t'admirin per la teva vida exemplar i per la teva cultura. És preferible l'amor que el temor. Si únicament vols que et temin, mai no arribaran a estimar-te.

Sovint els qui tenen diners volen imposar-se, i no permeten que ningú els contradigui. Abans de donar una ordre medita bé el que has de fer. Si no veus clar el camí que has de seguir, demana consell a un home prudent. Aconsellar-se no és cap humiliació. De vegades certs organismes no funcionen bé, perquè els qui donen diners volen imposar-se. Naturalment que si afavoreixes una obra social o benèfica, has d'esbrinar si els teus diners són ben esmerçats; però perquè tu protegeixes no has de tenir la pretensió que totes les coses es facin d'acord amb el teu criteri. No sempre nosaltres veiem clarament les coses. Perquè no ens agrada una cosa, no hem de creure que està malament. No creguis mai que posseeixes el do de la infalibilitat. Tu no pots equivocar-te igualment que els altres homes. Escolta el consell dels qui saben més que tu.

Tens, estimat amic, l'ànima delicada i ja sé que no cometràs una de les injustícies més revoltants que cometen alguns homes de negoci. Em refereixo a la prauja que tenen alguns homes rics d'humiliar els homes de talent que no han aconseguit amuntegar riqueses. A Anglaterra i en altres països la burgesia té una tradició. Les indústries han passat de pares a fills, i tots tenen una tècnica i una cultura. Al nostre país, parlem en general, l'home de negocis no té el refinament que han assolit els industrials d'altres indrets. Seriem injustos si no reconeguéssim que hi ha burgesos molt

cultes que no creuen únicament en el poder del diner. Però com que són tants els qui han obtingut les riqueses sobtadament i s'han trobat de cop i volta dins el món cobejat de l'opulència, els manca cultura i refinament. Per a molta gent de negoci l'intellectual és un home inútil. Els poetes i els artistes són uns maniàtics que viuen a la lluna. No saben, els qui menyspreen l'art i la poesia, que Cartago mai no vencerà Grècia. Naturalment que un poble no podria subsistir si tots els ciutadans fossin artistes i poetes; però tampoc passarà a la posteritat si no té homes d'esperit i de gran intel·ligència. La riquesa ha de donar impuls a les arts i a les ciències. Quan Venècia tenia grans mercaders tenia també grans artistes.

Em dius en la teva dorrera carta que et proposes aconseguir que els teus obrers mai no adoptin actituds violentes contra els seus superiors. Molt bé. Es aquest un bell i noble propòsit; però no oblidis, amic meu, que els conflictes socials únicament poden evitar-se enarborant ben alta la bandera de la justícia. Hi ha obrers de temperament revolucionari que protesten per sistema; però la majoria dels obrers, si hom els tracta bé, mai no promouen cap conflicte. Dona a cada u el que sigui seu i seràs respectat.

Si algun obrer comet algun manament, mostra't benèvol amb ell, i procura que s'esmeni. No diguis mai a un obrer: "Si no us plau complir les meves ordres, teniu la porta oberta." No es donen compte, els qui fan aquesta amenaça, bàrbara i inhumana, que l'home al qual humilien acota el cap amb resignació, no per acatament a la seva autoritat, sinó per amor a la dona i als fills que sosté amb la suor del seu front. L'obrer al qual s'ha dit que podia traspasar quan volgués la porta de la fàbrica, no oblida mai més aquesta insolència. Tu que mai no has estat a sou de ningú, no saps el que és l'haver d'allargar la mà perquè hi deixin caure unes monedes. No recordis, doncs, mai a ningú que tu pots foragitar-lo de la fàbrica. Exposant el teu capital fas un bé als obrers, però has de reconèixer que ells també te'l fan a tu. Sense el seu esforç no aconseguiries amuntegar riqueses. Hem d'ésser enemics de la lluita de classes, perquè fins l'home més humil compleix una funció social. La societat necessita l'esforç de tots els homes. Els qui creuen que amb una legislació social perfecta aconseguiríem una pau absoluta en el món del treball, s'equivoquen. La caritat, diu Sant Pau, és el complement de la llei. Perquè hi hagi pau, cal que els patrons i els obrers es compreguin i s'estimin. Si segueixen combatent-se amb les armes. Els qui creuen que amb una legislació social malgrat la bona voluntat dels legisladors. No et sapiga greu, bon amic, d'haver estimat massa. Hi ha tan poca cordialitat al món que hem de fer un esforç perquè l'home deixi d'ésser un llop per l'home.

Deixa caure la llavor de l'amor damunt el solc obert, i desapareixerà l'egoisme del cor de l'home. És trist que hàgim de lluitar contra els propis germans. Quan serà, amic meu, que no haurem de témer que en una giragonsa de camí trobem l'adversari amb el glavi a la mà, disposat a esquinçar la nostra carn?

El socialisme: heus aquí l'enemic

Doctrinalment, el socialisme ha estat refusat constantment per tot catòlic. Si deixem de banda tot el referent a reformes socials — reformes socials amb les quals moltes vegades podem coincidir, i coincidim de fet — el socialisme resta reduït a la interpretació materialista de la història, i, per tant, a un materialisme groller sense atenuacions, estúpidament anticientífic.

Per a insinuar-se en l'ànim de molta part de massa treballadora, el socialisme ha anat ocupant posicions en matèria de reformes socials. I fins dins tota llei de Governos dretistes ha aconseguit alcançar posicions ben fortes, com ho indica el cas del socialisme belga, del socialisme espanyol, de l'italià, etc.

Però quan el socialisme s'ha pogut mostrar nu, tal com és, llavors ens hem trobat amb una doctrina crua, materialista, persecutòria de l'espiritualitat cristiana. Arreu del món ha succeït així, i a Espanya ens hi trobem ara de ple.

A més, el socialisme ha estat arreu del món una teoria grollera, sense cap refinament, sense cap elegància espiritual. La subordinació de l'ànima individual a les finalitats col·lectives sempre, i l'enfament d'aquestes dins una pasta materialista en absolut i sense atenuacions, han fet que els esperits selectes no hagin pogut resistir l'enquadrament dins les rengleres socialistes i hagin hagut d'anar abandonant aquestes fins els mateixos que de bona voluntat s'hi havien enrolat.

Un sentit de justícia semblava presidir les actuacions socialistes. Però cada dia es va demostrant més que el socialisme deixa la justícia de banda, crea dogmes repugnants en matèria de família, laïcitzant tot el que toca, i pretén de convertir la humanitat en un exèrcit arreglat, però sense contingut espiritual, sense ànima, sense res a dintre.

Amb el temps, s'anirà demostrant com el socialisme és el més greu enemic de la cultura, de la formació del caràcter, de la negació de l'individu. Tot subordinat a l'Estat, tot inflat de burocràcia, i tot subjecte a una llei de distribució de béns materials... si és que no resten anorreats després de les reformes socialistes en la producció d'aquests béns.

* * *

A Espanya el cas el tenim a la vista.

El socialisme espanyol semblava una agrupació sense altra finalitat que la de la justícia social. Tot el seu esforç anava dirigit a cercar reformes socials justes i humanes. I en aquest sentit, el socialisme es recolzava en el beneplàcit de governants de totes les procedències ideològiques.

Era tant el seu instint d'acomodació, que arribaven els seus homes a acceptar càrrecs en organismes oficials, de Reial Decret, com el propi Sr. Largo Caballero en el Consell d'Estat durant la Dictadura.

Així anaven construint el seu edifici. La puresa dels principis no els vedava l'acceptació de càrrecs com l'esmentat i altres tants, encara, en l'Institut Nacional de Previsió, organismes paritaris, Consells del Treball, etc... Quan es tractava de guanyar una nova posició, i, sobretot, d'omplir l'estómac, no te-

nien escrúpols i ho acceptaven tot dels seus enemics.

Però ha vingut l'hora favorable a les seves aspiracions, i s'han mostrat tal com són. Han constituït un bloc a la Cambra i han pres posicions ben destacades en el Govern. I fet tot això, es mostren ara enemics de totes les institucions tradicionals d'Espanya i, sobretot, d'aquelles que tenen una essència i un fonament de cristianisme.

Davant d'ells no hi ha partit extremista. El zel de la seva massa quasi-analfabeta (salvant una que altra excepció) a les Corts s'adiu molt bé amb tots els extremismes. I així, van portant a cap una obra estúpidament sectària i perfectament contrària a totes les realitats i conveniències nacionals. Per a ells no hi ha altra llei que la que marquen els dirigents de la "Casa del Pueblo", de Madrid, a la qual pretenen subordinar l'Espanya sencera.

* * *

Han aprovat una Constitució farcida de notes agres. Ells saben prou que aquesta no pot ésser la Constitució dels espanyols, ja que ells en representen una mínima part. Però, portats per un desig d'aprofitar el seu pas per les Corts, sense gota de sentit polític, es creuen amb dret de legislar per a tota la nació, creient tontament que ha arribat la seva hora.

La seva hora! Aquí teniu el cas d'Anglaterra on fins la massa treballadora s'ha cansat dels fracassos dels laboristes. El cas d'Alemanya on cada dia és més reduït el cercle socialista i on els nacionalistes i centristes triomfen en cada elecció parcial que es convoca.

I fins el cas d'Espanya — ja que les eleccions anteriors, filles d'un moment de passió, no compten — on les poques eleccions parcials que s'han portat a cap no han marcat massa triomf dels socialistes.

El sectarisme més verinós destilla d'aquella massa parlamentària gairebé inculta. I davant l'ordre de la "Casa del Pueblo" no hi ha realitat nacional que s'hi avantposi. Cal complir-la, i prou. És veritat, a més, que es compleix perquè la majoria dels Diputats no tindrien capacitat per a discutir-la. També les rebel·lies volen el seu talent!

Heus aquí l'enemic, doncs, de l'hora present. L'enemic del catolicisme; l'enemic... de Catalunya. L'enemic total nostre, doncs...

* * *

Sortosament, els socialistes no tenen homes de talent polític. La seva petita renglera de catedràtics — el talent polític dels quals ha fracassat també — no ha tingut cap èxit remarcable. El paper Jiménez Asúa ha baixat molt discutint la Constitució. Les seves intervencions s'han caracteritzat per una grisor ben remarcable. En Besteiro des de la Presidència ha contemplat impassible la retirada de les minories agrària i basco-navarresa sense talent per a contenir-les. I en mant incident ha ratllat a poca altura. En de los Ríos, des de Justícia, no ha fet més que una tasca tan petita com sectària; els grans problemes han passat desapercebuts per ell. I així podríem anar dient, encara...

No parlem, és clar, dels altres Diputats, als quals

ningú no coneix i les intervencions dels quals han restat nul·les.

No tenen homes de talent. I la seva derrota, en conseqüència, és imminent. Per això tenen tanta por a unes noves eleccions!

Aquesta es la nostra sort. Però, per a sempre, cal

remarcar que el socialisme és aquí el partit més sectari, més verinós i més disposat a produir l'enrunament nacional. I, sobretot, el més disposat contra Catalunya!

Heus aquí, doncs, l'enemic més formidable de l'hora present.

Comentaris

L'Any Jubilar Montserratí

Talment sembla un somni, diu el nostre poble en veure coronat, el passat diumenge, l'Any Jubilar amb els grandiosos actes celebrats a Montserrat per tal de commemorar-lo dignament. És veritat: sembla un somni!

En anunciar-se aquest grandios i incomparable rosari de festes, i cultes, i aplecs, i visites, i propagandes i congressos, i peregrinacions, i homenatges, tant per l'esforç gegantí, extraordinaríssim — si val el superlatiu, — que tot això suposava, i enmig de circumstàncies verament catastròfiques, hom alça els ulls a Montserrat, que és com alçar-los al Cel, i gosà a preguntar a la Verge, humilment, angoixosament: "Però, Senyora i Mare nostra, és això possible? No és un somni d'amor dels vostres fills, però un somni? No daliren els vostres fills, que tals empreses s'emprenen?"

I han hagut de venir les més esplèndides i importants realitats per a creure que no somniaven, que prou tocaven de peus a terra quan conceberen i idearen l'Any Jubilar Montserratí, quan confiaren en Vós, Senyora i Mare nostra.

I l'Any Jubilar que comença amb certa indecisió i natural temença, ha anat descabdellant el seu grandios programa com si fos obra d'àngels, com si Déu omnipotent es complagués a acumular dificultats insuperables per a superar-les totes i que totes servissin de peanya a la seva Mare la Verge Santíssima de Montserrat. I l'Any Jubilar Montserratí acaba de coronar-se amb les festasses del passat diumenge, en una diada en què Cels i terra, natura i homes, rendiren a la Verge els més alts obsequis, els més filials homenatges de què hi ha memòria a Catalunya.

Montserrat recordarà per segles aquest Any Jubilar com el més reeixit, com el més notable, com el més gloriós d'entre els centenars d'anys de gestes gloriosíssimes que tenen escrites amb lletres d'or els seus Anals millenaris.

Fins i tot els enemics de l'Església, confosos i tal volta penedit, pujaren la santa Muntanya a retre homenatge a la nostra Mare i Senyora.

Gràcies, infinites gràcies, Senyor!

Els errors del Socialisme.

Aquest és el crit de lluita que comença a ressonar d'un cap a l'altre d'Espanya. Ja és cosa que sembla impossible que aquesta secta social-política—"religiosa" (que de tot té i en grau verinós), hagi pogut operar tan lliurement en un poble lliure que es vana de progressiu.

Com que en sobrevenir, en hora no prevista, la República, estaven desorganitzats els republicans, aquests atribuïren el miracle de la victòria als socialistes, que són únics en l'art de la tramoia, i heus ací que, sense fressa ni soroll, el partit socialista col·loca tres homes dels seus al Ministeri i es queda amo d'Espanya.

Tota la política de la República gira entorn seu; obra seva és la Constitució; totes les mesures sectàries oficials estan inspirades pels socialistes; ells han ferit mortalment el principi d'autoritat; ells han portat l'anarquia als camps; ells han encès el comunisme i van nodrint els seus rengles; homes seus estan destruint la Hisenda d'Espanya; l'art, les mines, les fàbriques, els Municipis, tot perilla a les seves mans. Doncs bé; quan el poble espanyol es desperta atorat en mans del socialisme, heus ací que aquest partit, engormandit per mig any d'una lluna de mel embriagadora, i no content encara, demana, i àdhuc exigeix, que aquestes Corts, en les quals ells, de sorpresa i hàbilment, agabellaren una posició gairebé omnipotent que ni remotament no els pertoca, continuïn vivint i tiranitzant socialment Espanya, encara que les Corts — merament Constituents, — hagin acabat la seva missió i hagin de befar-la i explotar-la d'una manera brutal.

D'ací ve el crit de lluita que ja ressona per tot Espanya contra la insuportable, contra l'oprobiosa i ruïnósíssima tirania socialista.

Heus ací els errors del Socialisme!

Amb un any més de coll que tingués el poder el partit socialista, pobres de nosaltres! Pobra Espanya!

Cal tenir en compte que la definició real que acaba de donar un home de talent de l'actual "República de trabajadores", afegint-hi només: "trabajadores... de las Casas del Pueblo", és la definició veritat, justa, definitiva.

I cal que això no passi.

Heus ací els errors del Socialisme!

COL·LECCIÓ ROSELLES

VOLUM III

FABIOLA

La cèlebre novel·la històrica del Card. Wiseman

Adaptació catalana de

JOAN PUNTÍ I COLLELL, Prev.

400 pàgines de lectura delitosa i edificant.

Enquadernat amb coberta en colors.

Preu: 3,50 Ptes.

Un periodisme catòlic

PER JOSEP MIQUEL I MACAYA

I. — Reflexions sobre el combat

Certament, la vida és un combat ininterromput, combat que, malgrat ésser ben particular en cada esfera, no deixa, mai per mai, perdre ni una micà de força de conjunt. Cal tan sols donar un lleu esguard a la vida i a totes les àrees en què ella es desenvolupa, i sempre us apareixerà el factor home treballant tenaçment i continua adés per un afer material, adés per un afer espiritual. I, si no, mireu l'industrial, l'ordidor, el comerciant, com treballen, cadascú en el seu ram, per tal d'heure un major benestar. I mireu semblantment l'home d'idees, l'home que abassega el món de l'esperit, com treballa, tant com a formar-se en un principi, a cercar, després, noves fórmules i nous descobriments amb els quals donar una nova solució als problemes humans, vitals, de l'esperit, i heure, comptat i debatut, aquest goig ver que donà, i sols ho sap l'home que s'hi troba, el treball perennal de la recerca de la veritat i de totes les lleis que hi menen.

Tanmateix, aquesta lluita, tot l'afany dins cada una de les dues àrees assenyalades abreujadament en aquestes ratlles, duu aparellat massa sovint, i això veritablement és de doldre, un estalonament d'home a home, més sensible no gens menys que d'indústria a indústria, de negoci a negoci. És quan falta la caritat; i com que la caritat és una d'aquelles virtuts que, un cop perduda de vista, un hom no sap com camina, l'home perd el respecte a l'home, perd el respecte al ciutadà i no tem ni s'enutja d'explotar-lo. Adhuc arriba a l'expoliació tants cops sentida. Que ho diguin, tan sols per adverar-ho, el negociant, l'industrial, el treballador, el capitalista, l'escriptor i el novellista. Quants cops no han defugit un camí noble i dretur, l'un donant mercaderia falsejada, l'altre explotant l'obrer, com aquest no complint el treball estipulat de bell antuvi; que ho digui l'escriptor immoral i el periodista esquerrà, i confessen que en el fons no hi altra cosa que la idea d'un combat: la de viure, la d'heure un major benestar possible donant pernada a tort i a dret i sollevant els interessos d'altri. Heus aquí una idea aproximada que el món és un combat.

Adhuc — i això per tal que no emmenés a una confusió — quan un hom compleix el seu deure, la vida no deixa d'ésser un combat. Ací he curat d'assenyalar més pròximament la idea del combat humà en quant l'home depassa cert decòrum i certs límits de l'honestedat humana.

* * *

Endemés, ens serà avinent de reduir més la idea de combat. Per això vaig a circumscriure-la en el camp de l'esperit. I aquí trobeu dues coses antagòniques, molt velles, disputant-se una primàcia. Són la Veritat i l'Error en guerra contínua. Disputa el polític sobre la millor forma de govern; disputa l'astrònom sobre la certitud d'un càlcul; disputa el filòsof sobre certes qüestions criteriològiques; disputa el pensador sobre la vida i les seves lleis; disputa el matemàtic sobre càlcul infinitesimal; disputa el quí-

mic, com el físic, sobre certs compostos químics i sobre la densitat de certs cossos; disputa, doncs, tot el món. En el fons, tornem a trobar per segona vegada la idea de combat. Disputa, però, l'home, sobre qüestions fonamentals com són les de religió; i també trobem per tercer cop la idea de combat. Tanmateix, aquesta disputa apar com un resum de tot, car el problema religiós podem dir que els abraça tots o almenys d'ell surten en quantitat incomputable. Per exemple: parlem de física i tantost us ve a les mans la idea de causa. Com, però, explicar-vos-la, si no aneu a parar a una causa primera? Veieu? Ja entreu de ple en el problema religiós. Parlem de dret i tantost us ve a la mà la idea de llei; i sense donar-vos compte la idea de llei humana us mena a la idea de llei divina. Per tant, entreu de bell nou i com sempre en el camp religiós.

Doncs bé: el combat més gran és el combat que de tota la vida es mena en la cleda religiosa. És la lluita entre la Veritat i l'Error. És una oposició entre la concepció cristiana del món i la concepció pagana. O també, i això ací mateix vaig escriure-ho fa cosa de mig any: Déu o el diable. Ara bé; aquesta lluita entre la Veritat i l'Error cal liquidar-la, estenent el més aviat possible el regne de Déu i la seva justícia a tota la faç del món. Però això és assats difícil, car l'home, s'esdevé, veu l'un les coses d'una manera, l'altre d'una altra, aquest és cristià convençut, aquell altre un xic refredat de la lletra divina, i el de més enllà, ben altrament, contrari a aquesta lletra de salut, sal del món.

* * *

De retop, això em mena a considerar un escoli i afegitó de la lluita entre l'Error i la Veritat. Trobo, en les meves meditacions tan sovint problemes religiosos i filosòfics, una seqüència que m'esparvera quan veig l'home tan distret del per què de la seva existència. I encara: és la temporalitat de les coses humanes; el món. És un fet cert que la mort liquidarà, en cadascú, la nostra existència, les nostres accions. I és un fet també cert, que a aquesta liquidació correspondrà un balanç. Ara, de com serà aquest balanç, l'home, en el fons del seu ésser, en allò que diem consciència, deu saber-ho, o pel cap baix, ha de saber-ho.

I bé; davant la temporalitat del món i de l'home, moridor aquest en esguard d'aquell, cal, em sembla, preocupar-se del combat entre la Veritat i l'Error. Perquè la cosa és molt clara: aquells qui adesiara volenters es burlen i tenen com a jussà el contingut de la lletra evangèlica que aixeca l'esperit, volem dir-me quin desengany no han d'encontrar en trobar-se faç a faç de Déu i veure que la Veritat regna i ha estat una temeritat de viure a la seva esquena, com aquell qui no és la seva sabuda? Aquesta temporalitat de les coses humanes, les quals avui són i demà no, anant-se'n de vegades elles i la seva glòria, com així mateix els homes, no ha de menar a pensar en un suport, en un pern resistent per tal de no viure tan sols de cara al món, sinó de cara un món més noble, més durador

i definitiu, on la justícia, l'equitat, l'amor i la glòria, siguin coses sempiternes, no pas com ací que són perdedores, desequilibrades, i que, tot amb tot, crucifiquen l'home no deixant-li aixecar l'esguard de la terra? No pot haver-hi, no hi ha, ni hi haurà per mai dels mais, problemes més fonamentals que aquest: les coses i els homes morents anant-se'n, aquests íntims, cap un altre món. Aleshores, l'home veritablement estudiós i preocupat dels problemes de l'esperit, no ha de restar passiu davant l'allau i el combat entre les dues forces. Cal decidir-se. I per quina millor sinó per l'optimisme que dona la Veritat, no tan sols en esguard al món futur, sinó en esguard, alhora, al present, on Déu tot ho omple d'optimisme i en les coses de la vida la Providència és com una vetlladora amatent a les necessitats humanes? Benaurat de l'home, doncs, que trobant-se front a front d'aquelles dues correnties sap decidir-se per aquella que allibera i dona unes perspectives tan grans i sòlides i prometedores.

* * *

En el món actual hi ha un predomini de lectura. D'una part el llibre, d'altra part el diari. Però aquest ha mort, en cert sentit, la vida d'aquell. Moltes persones no tenen paciència d'empassar-se un llibre per esplai, i prefereixen el diari el qual dona molts cops coses que també es donen en els llibres: crítica, novel·les per fulletó, temes culturals, pedagògics, religiosos, abreuats, sempre més assequibles. Oi més, generalment, els homes que escriuen llibres escriuen en els diaris. L'escriptor, doncs, ell mateix, ha contribuït a rebaixar el comerç del llibre.

A més, el diari té un avantatge damunt cada llibre, això és, el seu preu, la seva nova existència cada dia, la seva flexibilitat. Jo crec, així, que en l'esdevenidor el diari està destinat a portar una revolució més ferma que la que ha fet fins avui.

I traïem una conseqüència de tot quant vinc escrivint: l'estat a què hem pervingut, de persecució religiosa, en el nostre poble, si s'agreja farà que dintre d'uns anys a la nostra terra es plantegin problemes greus. Fins al present no s'han plantejat problemes apològics, com per exemple n'hi ha de plantejats a Anglaterra on existeix part de protestants i part de catòlics i on, oi més, Chesterton ha aixecat la veu per tal d'aturar l'allau selvàtic del protestantisme. Com Catalunya, estrictament és catòlica; però com comença d'ésser motejada envers uns aires de mala sentor i forasteria que no són els tradicionals, i amb l'agreujament dels problemes socials, els quals són en l'entranya viva del poble, és segur que veurem alçar-se ací i allà les veus de l'Error en contra de la Veritat. Llavors caldrà més que mai una potent croada. I on cercar-la més que en altre lloc que en un fort periodisme catòlic, més que no pas en el llibre? Déu volent, la pròxima setmana escriuré quelcom com a acabament i escoli d'aquestes ratlles, sobre el periodisme catòlic, el qual serà el que dintre uns anys, amb la descristianització dels bons costums, haurà de combatre tostemps. Un temps com el que pressento — i amb mi, tants d'altres — és una fase de la vida de l'Església, la qual podrà ésser perseguida, befada, vilipendiada i barrida, però mai no morirà. Car continuament Déu l'assisteix; és promesa del Crist que romandrà amb ella fins la consumació dels segles.

(Acabarà)

La clerecia demanant caritat!

Ha causat dolorosa sensació la *Crida* feta per l'Església espanyola a la fe i a la caritat dels fidels catòlics per tal de cobrir les càrregues eclesiàstiques que el Govern deixa en descobert en suprimir, contra tota raó de justícia i de conveniència, el Pressupost eclesiàstic en els pressupostos generals de l'Estat.

Sovint hem recordat, en temps oportuns, el caràcter sacratíssim de "carga de justícia" que té a Espanya el Pressupost eclesiàstic, i poc podíem pensar, en fer-ho, i moltes vegades, que tan prompte i terriblement havia de pesar sobre la nostra pàtria aquesta tremebunda iniquitat. Tampoc no ho devien pensar els catòlics que varen anar a Sant Sebastià a negociar la República en nom de Catalunya...

Però el fet brutal és aquest, i, de moment, hi hem de fer front, i hem de remeiar-lo.

Com?

Tal com proposen i demanen els nostres Prelats, els nostres Pares en la Fe i en la Caritat: amb les nostres generoses almoines que substitueixin (amplament, ens permetem afegir, com a fills, nosaltres), els recursos necessaris per a subvenir a les necessitats que deixa d'atendre el Govern, tot burlant-se dels seus deures més sagrats.

Les raons que obliguen a aquesta substitució als catòlics espanyols, prou bé i eloqüentment les exposen en dita *Crida* els nostres Prelats; però són tan òbvies, tan imperioses, tan justes i convincents, que no cal pas insistir-hi.

Suposem, per un moment, que ens tanquem de banda o ens mostrem reacis a la paternal *Crida* i queden desateses tan sacratíssimes obligacions. Què passaria? No volem ni tan sols pensar-ho. Farien horror les conseqüències que sobrevindrien a Espanya.

En això cal pensar-hi i cal evitar-ho.

Els catòlics espanyols compliran generosament aquest deure que estimem sacratíssim, començant, en els primers dos dies senyalats, per recollir almoines — les festes de la Puríssima i de Nadal — i a donar-les abundantment.

Que aquesta nova expoliació feta pel Govern a l'Església subleva totes les consciències honrades.

Que aquesta desatenció a l'Església comesa pel Govern equival indirectament, però efectivament, a una expoliació del peculí privat dels catòlics espanyols.

Quin dubte hi ha?

Les ànimes castes poden comparar-se als artistes genials, car, ningú com elles fameja del pa substancial de nobles ideals i sentiments. Amb el pinzell de la mortificació cristiana treballen pacientment la tela de llur vida i fan de llur ànima i de llur cos una labor selecta, tornant-los-hi aquella limpidesa i llibertat de la qual fruïen els nostres primers pares abans de llur caiguda.

FETS DE LA SETMANA

El Ministre del Treball, cap del partit Socialista i probable President del futur Consell de Ministres, Cap visible de la Casa del Poble de Madrid i cabdill de totes les forces socialistes militants, senyor Largo Caballero, declara palesament que, si no es dona en la crisi propera, el poder al seu partit, les masses socialistes provocaran la guerra civil.

— Passa gairebé inadvertida la promulgació de la consabuda sentència de la "Convenció Nacional" contra l'ex-rei d'Espanya, D. Alfons de Borbó.

— El pretès complot monàrquic, que ningú no ha pres seriosament, motiva càstigs molt severs contra divuit persones inofensives. El senyor Bisbe de Madrid intercedeix al seu favor.

— El partit radical projecta organitzar-se a estil feixista per tal de lliurar-se de la tirania socialista.

— És multat i suspès A B C.

— El Govern aplica amb cert rigor la llei de Defensa de la República.

— L'Ajuntament republicà de Sevilla vota les subvencions de costum de les confraries.

— A Salamanca és suspès un míting de dames i obreres en el qual havia de parlar el diputat Gil Robles.

— Es censura el Ministre socialista del Treball perquè, escamotejant la qüestió a les Corts, ha nomenat 250 Delegats del Treball amb mil pessetes cada mes, sense haver-hi, a més, consignació al Presupost.

— Els Partits catòlics tradicionalistes segellen solemnement llur unió, a Barcelona, amb importants actes de propaganda pública. La conferència del senyor Senante resulta molt remarcable.

— En les diverses eleccions parcials que acaben de tenir lloc han triomfat els antisocialistes.

— Entre els continuats i multiplicats desordres que s'esdevenen (encara que oficialment no passa res), figura el de Castrejón, on l'altre dia foren perseguits i apedregats i tancats els patrons.

— És denunciat el conveni comercial hispano-italià.

— Largo Caballero fa noves declaracions per tal de desvirtuar les anteriors, sense, però, que ho aconsegueixi per ara.

— El Govern segueix suspentent mítings si tenen caràcter catòlic. Els revisionistes es permetran un cop aprovada la Constitució.

— Els estudiants vertaders expulsen els estudiants de la F. U. E., en diverses Universitats, per ésser instruments de la maçoneria al servei del Govern. S'han registrat escenes violentes.

— Es comenten alegrement els aldarulls del Congrés que obligaran els radicals, probablement, a retirar-se'n.

— L'Ajuntament de la Corunya passa el compte dels bombers que es negaren a apagar el foc del Convent dels Pares Caputxins incendiat amb permís de l'Ajuntament i atiat pels seus partidaris. Sobre el dany, la burla i el sacrilegi. Així estem.

— Es constitueix amb molt entusiasta empena la Federació de les Joventuts Cristianes de Catalunya (la F. J. C.). Els seus socis s'anomenen *Fejocistes*.

— Es reprenen les negociacions comercials amb Itàlia i hom creu que aviat s'arribarà a un concert.

— La premsa segueix fent broma sobre el suposat complot monàrquic, lamentant, però, que s'hagi castigat tan durament.

— Es subleven els presos de la Corunya i esbotzen les portes de la presó.

— Largo Caballero es veu obligat a donar humiliants explicacions de les amenaces que féu de provocar una guerra civil si ara no li donaven el poder.

— Als passadissos del Congrés es barallen dos diputats a bufetades. L'escena resulta molt edificant.

— Regna forta maror política. Alcalà amenaça amb rebutjar la Presidència si no cessa la tirania socialista.

— Les Corts acaben de discutir i votar la inversemblant Constitució de la "República de Trabajadores" en mig de la més glacial indiferència.

* * *

Preocupa altra volta la qüestió de l'Extrem Orient, on, sense existir l'estat de guerra entre Xina i el Japó, es lliuren sagnants combats cada dia. La S. N. treballa ardidament per reconquerir la pau.

— La lliura esterlina segueix baixant.

— El dèficit en l'explotació dels ferrocarrils francesos s'acosta als tres mil milions de francs.

— Els Estats Units preparen les modificacions duaneres congruents a les que realitza Anglaterra i els perjudiquen.

— Es rebaixa el sou als ministres de Txecoslovàquia. Ací encara no.

— Comença suaument la guerra de tarifes entre Anglaterra i els Estats Units.

— Els periodistes catòlics dels Països Baixos, units a Utrecht, protesten indignats contra la vil persecució de què són víctimes els catòlics espanyols per part dels Poders tirànics del país.

— La situació econòmico-financiera de la Rússia soviètica és molt difícil i hom tem que es declari en fallida.

— El govern dels Soviets porta l'agitació a l'Índia, a les fronteres de la qual ha tramès un exèrcit.

— Itàlia declara "port brut" el de Barcelona.

— La premsa catòlica internacional reunida a Rotterdam en Assemblea envia al Pare Sant el testimoni de la seva adhesió i del seu afecte.

— La Dieta de Prússia demana al Govern que reclami la suspensió del pagament de les Reparacions.

— La qüestió de l'Extrem Orient es troba en un carreró sense sortida. La S. N. ja no sap què fer. No troba cap solució viable. La lliura va baixant...

Noticiari

Espanya

El President de l'Obra dels Exercicis Espirituals d'aquesta diòcesi, Dr. F. Manich, ha rectificat oportunament i molt clara, una informació d'*El Debate* respecte les Lligues de Perseverança, el nacionalisme català, i altres matèries connexes, verament peregrina, i així ha prestat un bon servei a la justícia i a la veritat.

Per Déu, alerta amb les informacions, senyor Angulo!

— S'han donat instruccions als Registradors de la Propietat relatives a la draconiana ordre que firmà Alcalà Zamora suspent la facultat de vendre els seus béns l'Església i les Ordes Religioses. Derogant-la? Ca!

— El focus anarquista lleidatà, constituït i fomentat pel Liceu d'En Godas, va estenent-se per les comarques del Segre i del Cinca, que prompte disputaran amb les andaluses la quantitat i malura dels seus fruits. Un home bastà...

— El Governador de València, prosseguint la campanya contra la pornografia, ha visitat personalment algun quiosco i ha descomissat nombrosos exemplars d'obres indecenes. És molt elogiada aquesta conducta.

— Estudiants i obrers de Saragossa segueixen somovent-se a causa de la política duríssima del socialisme imperant. Ha estat empresonat el comitè de vaga.

Estranger

A Alemanya ha estat prohibit portar armes als menors de vint anys, que són, com aquí, els fautors d'avalots públics.

— Les autoritats angleses prenen enèrgiques mesures contra els qui encareixen la vida i estan disposades a tot per tal d'abaratir-la. Les nostres autoritats tenen feina a secularitzar cementiris, distraient així el poble i perdent el temps que haurien d'esmerçar a administrar bé.

— La indústria de la moda femenina està en crisi a París. Hi ha infinitat de modistes en vaga forçosa, i es dona el cas de què antigues parroquianes dels grans modistes s'hi han quedat de dependents.

— Crida l'atenció el creixement de l'estalvi a la Gran Bretanya. Ja ascendeix a prop de cinc cents milions de lliures. Els laboristes, governant, havien violat les Caixes d'Estalvi.

— Al Congrés internacional del desarmament, que se celebra a París, fan un gran paper els nostres gremians d'arreu del món. Tindrà transcendència.

— La premsa estrangera comenta d'una manera depressiva l'afer Bloch, que tant apassiona justament ací.

Calendaris de Foment de Pietat 1932

	Pessetes.
Calendari Bloc-Català. Santoral Català. - Aforisme diari. Curiositats. - Folklore. - Acudits. - Literatura. - Endevinalles.	Preu 0,50
Calendari del Sagrat Cor de Jesús. La mateixa edició que l'anterior	» 0,50
Calendari Cristià de Catalunya. Complet santoral. - Festes de l'any cristià. - Abstinències, dejunis, etc.	» 0,40
Calendari de la Cuina. Indicació precisa, a dues tintes, de tots els dies de d'abstinència i de dejuni de l'any, en un sol full.	» 0,15
El mateix, muntat en cartó	» 0,50
Calendari "miniatura", tamany 3 1/2 x 5 cm., enquadernat a la rústega	» 0,15
Relligat amb pell fantasia i cantells daurats	» 1,—
Agenda del Cristià (Calendari de butxaca). Conté: llibreta de notes per a tots els dies. - Calendari de festes, dejunis i abstinències. - Dietari de caixa, per a entrades y sortides. - Devocionari pràctic de butxaca. - Cartera i targeter. - Memoràndum per a direccions i apuntacions. Relligat amb pegamoid.	» 1,50
Calendari Perpetu. L'any cristià. - Santoral de l'any. - Temps i festes mòbils. - Festes de precepte. - Dies d'abstinència i dejuni. 32 planes amb coberta.	» 0,20
Calendari Litúrgic. Dietari del Missal Romà.	» 0,50
Calendari del Bon Mot, en fulls mensuals. Propi per a la gran propaganda.	» 0,50
Targes pel calendari Bloc. Variat assortit i preus econòmics.	

LA LLUM DE L'ESTABLIA (PASTORETS NOUS)

LLETRA DEL
Dr. Marià Tubau, Prev.

MÚSICA DE
Mn. Josep Vinyeta, Prev.

Obra meravellosament a posta per a col·legis, catecismes i societats catòliques en general.

Quatre actes en vers. Text discret, planer i popular.

Fàcils i abundosos números de música, de caient catalanesc i piados.

El llibre, amb una escaient coberta a colors dibuixada per En Junceda, porta, de més a més, les indicacions pràctiques per a la representació, i uns advertiments molt útils.

Presentació esplèndida del quadern de música, que es ven separatament.

PREUS:

Llibre de la lletra,
1 pta.

Quadern de música,
4 ptes.

SUCURSALS:

- N.º 1** ESPLUGUES DE LLOBREGAT
Laureano Miró, 59 (encreuament de
les carreteres de Madrid i Cornellà)
- N.º 2** GARATGE I TALLERS DE
REPARACIO
Sepúlveda, 148 i 150 - Villarroel, 35
Floridablanca, 121 - Telèfon 31510
- N.º 3** SECCIÓ DE LUBRIFICANTS
Passatge de la Pau, 9 - Telèfon 13386
- N.º 4** MAGATZEMS
Carreró de Sant Antoni
- N.º 5** ARAGÓ, 188 i 190
xamfrà Muntaner - Telèfon 33254
- N.º 6** LLEIDA
Plaça Catalunya, 7 - Telèfon 390
- N.º 7** GIRONA
Gran Via de Jaume I - Telèfon 172
cantonada Plaça Marqués de Camps
- N.º 8** PALMA DE MALLORCA
Carrer de Sant Miquel, núm. 326 y
Avinguda de Comte Salient, 29 bis

SERVICE STATION, S. A.

LA CASA MÉS IMPORTANT EN

GASOLINA, PETROLI, NEUMÀTICS, LUBRIFICANTS, ACCESSORIS,
EINES, FERRETERIA I TÓT QUANT PERTANY A L'AUTOMÒBIL
VENDA A L'ENGRÒS I DETALL

CASA CENTRAL:

Aragó, 270 - 272 i
Passeig de Gràcia, 45

Telèfon 11550
BARCELONA

FARMACIA Dr. MASÓ ARUMI
DEL

DOCTOR NADAL

TAN SOLS MEDICAMENTS PURÍSSIMS
ESPECÍFICS DE TOTES PROCEDÈNCIES

Rambla Canaletes, 1 :: Telèfon 12951
BARCELONA

COL·LEGIALS

El més extens assortit
en Impermeables,
Capes, Trinxeres,
Abrics cautxutats estampats

CASA ROSICH

CASA FUNDADA L'ANY 1850

Ronda de Sant Pere, 7 :: Tapineria, 33
Avinguda Porta de l'Àngel, 25

A PUNT DE SORTIR

HISTÒRIA SUMÀRIA
DE LA
LITERATURA CATALANA

per MANUEL GARCIA SILVESTRE

Text revisat per
MANUEL DE MONTOLIU

Un volum de 400 planes. Comprèn des
dels orígens de la llengua fins als patriar-
ques del Renaixement. Per segles i gèneres
ordenadament, van passant escoles, autors
i obres, amb judicis de conjunt i crítica
detallada de les obres més importants. Un
catàleg de llibres d'ampliació i un altre
d'obres editades, de fàcil consulta, a més
de l'índex general de noms i obres, fan
d'aquest llibre un manual complet d'inici-
ció en el coneixement de la literatura
catalana antiga, útil tant als deixebles com
als professors.

Serà una de les millors obres de vulga-
rització que publica l'Oficina Romànica.

PUBLICITAS

De venda en totes les bones
Farmàcies, a Ptes. 5'00 el flasc

Xarop PUIG

Quan la pluja flagella les finestres i la caiguda de les fulles ens confirma que l'hivern es troba ja entremig nostre, no debem permetre-li qu'ens enterri dins una poltrona com vells xacrosos. Existeix el XAROP PUIG, excel·lent preventiu per a BRONQUITIS, REFREDATS, TOS i totes les afeccions de les vies respiratòries, que son les més castigades durant l'estació d'hivern.

NO VACILI I COMPRI XAROP PUIG

Convè també tenir en compte que la

POMADA PUIG

completa l'acció del XAROP, perquè la seva fórmula conté els productes volàtils de més eficàcia per tractament extern.

Es ven per tot arreu

Acadèmia

Fundada en 1879

Avinguda Portal de l'Angel, 38

Telèfons 18953-75303 -- Apartat 782

Comerç : Idiomes : Taquí-Mecanografia

Peritatge, Professorat mercantil i Batxillerat

L'Acadèmia Cots col·loca oportunament els seus alumnes dignes i capacitats.

COTS

CONSELL DE BON GERMÀ

Germà: no juguis a la Loteria; la millor rifa és l'estalvi. Però si algun dia tens aquesta feblesa, recorda't de la Loteria i estanc del carrer de Fernando, núm. 32 (prop al carrer d'Avinyó), on trobaràs tabacs, timbres, segells, etc. — No t'oblidis del bitllet de Nadal.

ATENES A. G.—Provença, 157; Barcelona.

FRANQUEO
CONCERTADO

CATALUNYA SOCIAL
Duran i Bas, 11
BARCELONA